



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Ing. T. M.**, bytem v R., N. V. 1095, pro doručování v P. 6, K. 685, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 23.12.2010, č.j.: MV-63923-6/VS-2010

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, doručenou Městskému soudu v Praze dne 4.3.2011, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jímž ministr vnitra zamítl rozklad žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra ze dne 24.5.2010, č.j.: VS-2492/511/2-2000, čímž bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že žalovaný správní úřad podle ustanovení § 38 odst.5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, odpírá žalobci právo nahlížet do správního spisu ve věci zjištění státního občanství a vydání osvědčení (potvrzení) o státním občanství pro J. C.-M., narozeného dne ... a zemřelého dne Uvedený správní spis byl založen Krajským úřadem Plzeňského kraje a v odvolacím řízení veden Ministerstvem vnitra.

Žalobce v podané žalobě namítl, že podle svého názoru jednoznačně prokázal žalovanému správnímu úřadu svůj právní zájem a právní důvod nahlížení do správního spisu. Ustanovení § 38 odst.2 správního řádu je nutno chápat jako jeden z informačních zákonů. Žalovaný správní úřad zcela jednoznačně porušil žalobcovo právo na informace, založené Listinou základních práv a svobod. Případnou ochranu osobnostních práv účastníků správního řízení mohl žalovaný správní úřad zajistit zcela bez problémů buď tím, že vyjme příslušné dokumenty či jejich zanonymizováním. Nahlížením do správního spisu má žadatel neomezený přístup do spisu, vyjma taxativně v zákoně uvedených výjimek. To však

nevylučuje, aby se spisu byly vyjmuty dokumenty osobnostního charakteru, měly-li být tyto dokumenty záminkou pro umožnění nahlédnout do správního spisu a to tím spíše, pokud s tím žalobce nejenže souhlasí, ale přímo k tomu žalovaného vyzývá.

Žalobce namítl, že postup žalovaného správního úřadu v dané věci je nutno označit jako nezákonný, žalovaný je k osobě žalobce naprosto podjatý a jednoznačně straní účastníkům správního řízení. Tím žalovaný správní úřad zatížil správní řízení vadou, spočívající v nerovném přístupu a správní řízení ve věci nahlížení do správního spisu rozhodně nelze považovat za řízení spravedlivé.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 2.6.2011 vyplývá, že podle ustanovení § 38 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, lze umožnit nahlédnout do spisu i jiným osobám, to znamená i jiným osobám, než jsou účastníci řízení, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků řízení, popřípadě dalších dotčených osob nebo veřejný zájem.

Z uvedeného - podle názoru žalovaného správního úřadu - vyplývá, že v případě, že jde o nahlížení do spisu, který je veden ve státoobčanské záležitosti konkrétní fyzické osoby, kdy o nahlédnutí do spisu žádají jiné osoby než účastníci řízení, je správní úřad povinen pečlivě zkoumat, zda bude zajištěno právo na ochranu osobnosti a soukromého života fyzické osoby, o jejíž státoobčanský status se jedná a tím i zajištěno právo na ochranu jejích citlivých osobních údajů. Žalobce svůj právní zájem o nahlížení do výše označeného spisu založil na vedení soudního sporu majetkového charakteru s právními nástupci pana J. C. – M., k jehož státoobčanskému statusu byl veden označený spis. Tento spis není předmětem dokazování v soudním sporu a příslušný soud si mohl opatřit potřebné důkazy v tomto směru zákonem předepsaným způsobem, tj. vyžádat si výsledek správního řízení ve věci státního občanství pana J. C. – M. v podobě příslušného rozhodnutí. Žalovaný tak právní zájem žalobce na nahlížení do označeného správního spisu neshledal a zdůrazňuje, že žalobci byly poskytnuty fotokopie rozhodnutí v této občanské věci v rámci práva na poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Tedy žalobci bylo poskytnuto jak rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 29.10.2009, tak rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5.5.2010. Zájem žalobce, který projevil ve své žádosti o nahlížení do označeného spisu, tj. vedení majetkového sporu, tak byl uspokojen.

Námítky stran údajné nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí je třeba odmítnout, když se ministr vnitra podrobně vypořádal se všemi návrhy a námitkami žalobce, které se jen trochu týkaly projednávané věci. Podstatné je především odůvodnění důvodů, vedoucích správní úřad k neshledání relevantního právního zájmu či jiných důvodů, které by dostatečně odůvodňovaly případné umožnění nahlížení do spisu při zachování ochrany práv účastníků. Ostatní otázky, námitky a okolnosti, jakkoliv na ně ministerstvo reagovalo, klíčový význam pro rozhodnutí i posuzování zákonnosti rozhodnutí ministra vnitra nemají.

Námítky žalobce, týkající se podjatosti žalovaného ve věci státoobčanské záležitosti J. C. – M. a tím domnělé účelovosti neposkytnutí možnosti nahlédnout žalobci do označeného spisu, jsou irelevantní. Žalovaný správní úřad dotčeným spisem žádným nekalým způsobem nenakládal, výtky žalobce jsou velmi obecné, nedoložené konkrétními fakty a nespecifikované s ohledem na konkrétní úřední osoby, které mají být podjaté. Žalovaný správní úřad nedisponuje spisem Krajského úřadu Plzeňského kraje, neboť v průběhu

správního řízení mohl být postoupen jinému správnímu úřadu. Žalovaný závěrem svého vyjádření navrhl, aby žaloba byla zamítnutá.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Ministerstvo vnitra obdrželo dne 29.4.2010 žádost žalobce o nahlédnutí do správního spisu, který je v současné době veden v rámci odvolání u Ministerstva vnitra, oddělení státního občanství a matrik, č.j.: VS-2492/511/2-2000. Tuto žádost odůvodnil žalobce odkazem na ustanovení § 38 odst.2 správního řádu tím, že spolu s manželkou Ing. M. M. vede u Okresního soudu v Příbrami s rodinou C. – M. soudní spor o pozemek parc.číslo 1437/22 v katastrálním území Dobříš. Toto soudní řízení, vedené pod spisovou značkou 14 C 53/2008, dosud nebylo ukončeno. Spis, do kterého žádá nahlédnout, byl veden ve věci zjištění státního občanství a vydání osvědčení (potvrzení) o státním občanství pro J. C. – M., narozeného dne ... a zemřelého dne

Rozhodnutím ze dne 24.5.2010, sp.zn. VS-2492/511/2-2000, ministerstvo žalobci nahlížet do výše identifikovaného spisu odepřelo s odkazem na povinnost zajistit ochranu citlivých osobních údajů a na zájem na ochraně práv účastníků řízení. Žadateli o nahlížení byla poskytnuta kopie anonymizovaného rozhodnutí, které ve věci J. C. – M. a vydalo na základě žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. Ve věci, které se spis týká, nebyly posuzovány vlastnické otázky, týkající se J. C. – M., ale státoobčanský status jmenovaného v režimu citlivých osobních údajů. Samotný spis není předmětem dokazování v soudním sporu, na něž žadatel o nahlížení odkazuje.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasný rozklad, v němž poukázal na porušení článku 17 odst.1 Listiny základních práv a svobod a poukázal na to, že československé státní občanství bylo podmínkou restituce nemovitého majetku, o něž jde v soudní při, vedené žadatelem, kdy pokud by ministerstvo vnitra vydalo rozhodnutí, kterým by bylo deklarováno československé státní občanství J. C. – M. a, mělo by to zásadní vliv na jeho právní postavení. Podle odborné literatury je jako důvod umožnění nahlížení do spisu uváděna mimo jiné okolnost, kdy má být podklad ze spisu použit v jiném soudním řízení. Žalobce poukázal rovněž na podjatost pracovnice ministerstva vnitra JUDr. K. G., která se snaží bránit zpochybnění dříve vydaných stanovisek ministerstva a odhalit tak své vlastní pochybení. Žalobce rovněž poukázal na to, že lze zpochybnit argumentaci ministerstva stran ochrany osobnosti a soukromí tím, že usnesením Ministerstva vnitra mají být chráněna práva na ochranu osobnosti a právo na soukromí fyzické osoby, která je již 70 let po smrti, historické dokumenty, týkající se J. C. – M., již chráněny nejsou a restituenti majetku jmenovaného s ním nejsou v přímém příbuzenském vztahu. Odepřením nahlédnutí do spisu bylo porušeno právo žalobce na informace dané Listinou.

O podaném rozkladu rozhodl ministr vnitra žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 23.12.2010, jímž rozklad zamítl se závěrem, že povinnost chránit osobní údaje, osobnost, čest, důstojnost a dobré jméno nevyplývá jen ze zákona, ale tato povinnost chrání uvedené hodnoty i z občanského zákoníku, z předpisů ústavní síly a mezinárodních smluv. Tato ochrana není vázána na institut způsobilosti k právním úkonům ani na interval, v němž je ta která fyzická osoba naživu. Důvodem odepření nahlížení do spisu nebyla toliko ochrana zmíněných zpráv, ale i skutečnost, že státoobčanský spis, vedený ve věci J. C. – M., se nijak nedotýká vlastnických práv žadatele o nahlížení, ani neobsahuje rozhodnutí, jímž by mohla být ovlivněna pozice žadatele o nahlížení v jím vedeném sporu u Okresního soudu v Příbrami.

Nahlížení do spisu podle ustanovení § 38 odst.2 správního řádu není zaručeno všem bez rozdílu a pokud cesta, kterou žadatel o nahlížení zvolil, nevedla ke kýženému výsledku, nelze zjednodušujícím způsobem tvrdit, že je na vině Ministerstvo vnitra a opomenout odpovědnost žadatele o nahlížení za volbu procesní strategie a za volbu způsobu, kterým chce informace získat a který je podlé té které varianty odlišný.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Při úvaze o důvodnosti žalobních bodů vycházel Městský soud v Praze z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.6.2010, č.j. 5 As 75/2009 – 78, dostupného na www.nssoud.cz. Z jeho odůvodnění vyplývá, že podle ustanovení § 38 odst.1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), mají účastníci a jejich zástupci právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci. Z uvedeného vyplývá, že právo nahlížet do spisu trvá jak v průběhu řízení na prvním i druhém stupni, tak i v případě, kdy je řízení pravomocně ukončeno.

Právo nahlížet do spisu tedy není, a to ani pro účastníky řízení, respektive jejich zástupce, koncipováno toliko jako dílčí procesní právo, které lze uplatnit toliko v rámci konkrétního probíhajícího řízení a pouze v souvislosti s ním, tedy jako právo seznámit se s dosavadním průběhem konkrétního řízení, shromážděnými důkazy či jinými podklady pro rozhodnutí. Pouze v případě probíhajícího řízení by bylo možné dospět k závěru, že v případě nahlížení do spisu se jedná o úkon správního orgánu, jímž se upravuje vedení řízení (viz například usnesení NSS ze dne 26.6.2003, č.j. 6 A 164/2002 – 8. Účastníkovi řízení je tímto procesním prostředkem dáвана možnost uplatnit další procesní práva, především právo vyjádřit se k dosud shromážděným důkazům či jiným podkladům pro rozhodnutí, případně navrhnout jejich doplnění, tedy mít možnost uplatňovat celý souhrn procesních práv, která mají zaručit vedení spravedlivého procesu, jak je garantován článkem 36 odst.1 Listiny základních práv a svobod (viz srovn. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2010, č. j. 5 Afs 33/2009 - 43, obě citovaná rozhodnutí dostupná též na www.nssoud.cz).

Uvedené však neplatí v případě, kdy správní orgán již řízení ukončil, respektive není vedeno žádné správní řízení ve věci a ten, kdo byl účastníkem řízení, požádá o nahlédnutí do spisu. Tak to mu bylo i v nyní posuzovaném případě žalobce.

Vedle účastníků řízení a jejich zástupců umožní správní orgán podle ustanovení § 38 odst.2 správního řádu nahlédnout do spisu též jiným osobám, ovšem jen tehdy, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popř. dalších dotčených osob anebo veřejný zájem.

Podle odstavce pátého citovaného ustanovení odepřel-li správní orgán osobě nahlížet do spisu nebo jeho části, vydá o tom usnesení, které se oznamuje pouze této osobě.

Právní úprava tedy zakotvuje veřejné subjektivní právo (právo na poskytnutí určitých informací) tedy i pro případ, kdy jiná osoba, než účastník řízení, respektive jeho zástupce, prokáže odůvodněnost svého požadavku. Příslušný správní orgán, který vede správní spis, za splnění stanovených podmínek může zpřístupnit tento spis i třetím osobám, tedy nejen účastníkům správního řízení. Jedná se tedy o svého druhu samostatné procesní právo osoby odlišné od účastníka řízení, o němž se rozhoduje v samostatném správním řízení, na něž se nepochybně vztahuje správní řád. V rámci správního řízení, které je zahájeno na návrh jiné osoby uplatňující právo na nahlížení do spisu, správní orgán pak nejen zkoumá, zda taková osoba prokázala důvodnost svého požadavku, ale z hlediska dodržení povinnosti, aby nahlédnutím do dokumentace nebylo porušeno státní, hospodářské či služební tajemství nebo zákonem uložená či uznaná povinnost mlčenlivosti, také musí zjišťovat, zda a v jakém rozsahu může být spis zpřístupněn k nahlédnutí. Pokud správní orgán po takto provedeném správním řízení dospěje k závěru, že právo na zpřístupnění spisu navrhovatel nemá, eventuálně že toto právo může realizovat v omezeném rozsahu, vyjádří to ve svém rozhodnutí.

Na tomto místě je třeba rovněž zmínit, zda, případně do jaké míry a ve vztahu k jakému okruhu osob, je ústavní právo na informace obsažené ve správním spise provedeno také obecným zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Podle názoru Nejvyššího správního soudu, vyjádřeného v rozsudku sp.zn. 5 As 75/2009 – 79, pro širší pojetí ústavně garantovaného práva na informace – zde práva nahlížet do správního spisu – svědčí samotná dikce ustanovení § 38 odst.2, která přiznává oprávnění nahlédnout do spisu i jiným osobám, od účastníků řízení odlišných. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nejsou zákon o svobodném přístupu k informacím a správní řád bezvýhradně ve vzájemně podmíněném vztahu, respektive ve vztahu speciality (viz například rozsudek NSS ze dne 22.7.2005, č.j. 5 As 7/2004 – 53, www.nssoud.cz). Zákon o svobodném přístupu k informacím například - na rozdíl od správního řádu - nevyžaduje prokázání důvodnosti požadavku na poskytnutí informace, na druhou stranu však možnost poskytnutí informací je limitována zákonnými výlukami (například zákon o ochraně osobních údajů, a podobně).

Od práva na informace, náležejícího vybrané skupině osob, tj. účastníkům řízení, jejich zástupcům a ostatním osobám, které prokáží oprávněný zájem ve smyslu ustanovení § 38 odst.1, respektive 2 správního řádu, je třeba odlišit obecné právo, vyplývající ze zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, tj. obecné právo na informace, které přísluší všem a podléhá omezením, stanoveným pouze a jediné zákonem. Ustanovení § 38 odst.2 správního řádu, podmiňující možnost přístupu k informacím, obsaženým ve správním spise tím, že žadatel o informaci správnímu orgánu prokáže odůvodněnost svého požadavku, není možné chápat tak, že omezuje možnosti obecného poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Rozhoduje-li správní orgán v intencích výše citovaného ustanovení, rozhoduje rovněž o veřejném subjektivním právu žadatele.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní úřady obou stupňů se žádostí žalobce ze dne 29.4.2010, zabývaly výlučně z hlediska aplikace ustanovení § 38 správního řádu ohledně splnění zákonem stanovených podmínek, za nichž lze žalobci umožnit realizovat jeho právo nahlédnout do restitučního spisu rodiny C.-M., neboť se cítily být vázány obsahem žádosti žalobce.

Žalovaný správní úřad v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu podrobně odůvodnil obsah svého správního uvážení. Dospěl k přehlednému, určitému a srozumitelnému závěru o tom, že

v posuzované věci se žalobce domáhal nahlížení do spisu, který je veden ve státoobčanské záležitosti konkrétní fyzické osoby. Žadatel nebyl účastníkem uvedeného – již pravomocně ukončeného – řízení a proto byl správní úřad povinen pečlivě zkoumat, zda umožněním nahlížení do předmětného spisu bude zajištěno právo na ochranu osobnosti a soukromého života a právo na ochranu jejích citlivých osobních údajů fyzické osoby, o jejíž státoobčanský status se jedná. Z obsahu žalobcovy žádosti je zřejmé, že svůj tvrzený právní zájem na nahlížení do výše označeného spisu žalobce zakládá na skutečnosti, že s právními nástupci pana J. C. – M.a, k jehož státoobčanskému statusu byl veden označený spis, vede u Okresního soudu v Příbrami soudní spor majetkového charakteru. V rámci posouzení otázky, zda toto tvrzení žadatele odůvodňuje a naplňuje definiční znaky ustanovení § 38 odst.2 správního řádu, tj. zda jde o prokázání právního zájmu nebo jiného vážného důvodu, ovšem to vše za předpokladu, že tím nebude porušeno právo některých účastníků řízení, dotčených osob anebo veřejný zájem. V rámci této – náležitě a podle názoru soudu v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vyjádřené úvahy – ministr dovodil, že v rámci dokazování v soudním sporu si příslušný soud mohl na návrh žalobce jako účastníka řízení opatřit potřebné důkazy v tomto směru zákonem předepsaným způsobem, tj. vyžádat si výsledek správního řízení ve věci státního občanství pana J. C. – M. v podobě příslušného rozhodnutí. Žalovaný právní zájem žalobce na nahlížení do označeného správního spisu neshledal a zároveň poukázal na skutečnost, že žalobci byly poskytnuty fotokopie rozhodnutí v této státoobčanské věci v rámci práva na poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žalobci bylo poskytnuto jak rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 29.10.2009, tak rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5.5.2010.

Nedůvodnou shledal soud rovněž žalobní námitku, v níž žalobce namítl, že postup žalovaného správního úřadu v dané věci je nutno označit jako nezákonný, žalovaný je k osobě žalobce naprosto podjatý a jednoznačně straní účastníkům správního řízení. Tím měl žalovaný správní úřad zatížit správní řízení vadou, spočívající v nerovném přístupu a správní řízení ve věci nahlížení do správního spisu rozhodně nelze považovat za řízení spravedlivé. K uvedené námitce je třeba poukázat na to, že žalobce v podané žalobě neuvedl žádné konkrétní skutkové či právní okolnosti, z nichž uvedené závěry dovozuje a neuvedl, zda vůbec a případně proč uvedenou námitku nevznesl v rámci řízení před správním úřadem prvního stupně či jak se (v kladném případě) s uvedenou námitkou správní úřad vypořádal.

Shora uvedený výklad ustanovení § 38 odst.2 správního řádu správním úřadem shledal soud v souladu se zákonem a plně se s ním ztotožnil. Napadené rozhodnutí žalovaného je postaveno na závěru, že žalobce neprokázal ani neosvědčil svůj právní zájem nahlížení do žádaného spisového materiálu a žalovaný správní úřad v rozhodnutí o rozkladu stručně a jasně vyložil, na základě jakých konkrétních skutkových a právních rozhodných okolností má za to, že právo nahlížení do předmětného spisu žalobci umožnit nelze. Pokud žalobce v podané žalobě polemizuje o významu ochrany osobnostních práv v rámci řízení o státoobčanském svazku J. C. – M. a jeho důsledcích a dopadech na další právní vztahy, posuzované v žalobcem vedených správních a soudních řízeních, pak soud s ohledem na předmět a rozsah své přezkumné činnosti v rámci podané žaloby dospěl k závěru, že posuzování jakýchkoliv dalších skutečností je v dané věci možno považovat za nadbytečné.

Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a s ohledem na jejich obsah nebyla u žalobou napadeného rozhodnutí shledána nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku krácení práv

žalobce a protože soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., když ve sporu neúspěšnému žalobci nepřísluší právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku a úspěšnému žalovanému správnímu úřadu žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24.července 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á
předsedkyně senátu